

Obsah:

Děkuvzdání.....	1
Výtah z jednání staršovstva 7.9.2023....	2
Mládežnický výjezd 20.8.-25.8.....	3
Tábor v Křížlicích 2023.....	4
Letošní konfirmanti.....	6
Jak žijeme: Jelena a Jiří Hlavsovi.....	7
Na vernisáži v Museu Kampa.....	14
Kalendář na říjen 2023.....	16

Děkuvzdání

Již se rozběhl nový školní rok, je po dožínkách, je již i týdný po mělnickém vinobraní. Je tak čas se ohlédnout za letošní úrodou a za vším, čím nás v letošním roce obdařil Hospodin. Není toho málo, za co mu máme děkovat. Mluvíme-li o úrodě na polích a zahradách, byla přes všechny výpadky obstojná. Je mnohé další, za co Pánu Bohu vděčíme osobně každý z nás. S úlevou bereme na vědomí, že snad už s konečnou platností ustoupila epidemie covidu-19, která poznamenala mnohé oblasti našeho soukromého života i život celé společnosti. Na tom všem máme my lidé jen malou zásluhu.

Slavnost děkuvčinění bude letos v našem sboru spojena s další slavnostní chvílí, kterou je konfirmace skupiny mladých lidí. Konfirmaci chápeme jako vědomé přiznání se ke křtu a k víře, připojení se ke Kristovu lidu. Výsledkem konfirmace je širší zapojení do života sboru a jeho posílení. I to je velkým důvodem k vděčnosti.

Konfirmace je svou podstatou víc než iniciační procedury a rituály v jiných kulturách a v jiných oblastech života, které probíhají na rozhraní dětství a dospělosti. Více-méně automaticky, bez osobního rozhodnutí a bez hlubšího duchovního základu.

Konfirmace také není slavnostním závěrem konfirmačního cvičení, jakkoliv to tak někdy vyznívalo. Naopak, konfirmační cvičení je jen pomůcka k tomu, aby se mladý člověk blíže seznámil s biblickou zvěstí, s historií i současným fungováním církve, a díky tomu se mohl odpovědně rozhodnout pro život v ní.

Přejme si tedy, ať je vstup nových konfirmandů do dejvického sborového společenství přínosem pro ně i pro nás všechny. A konfirmandům přejme hojnost Božího požehnání.

Jan Mašek

Výtah z jednání staršovstva 7.9.2023

- Zvoleni konventuálové na 57. konvent: delegáti Jana Cihlová, Filip H. Härtel, náhradníci: Jan Mašek, Jan Petříček, Daniel Molnár. Odpověď seniorátu zařídí J. Mašek.
- Schválena dohoda Magdaleny Trgalové s Diakonií Praha na úvazek 5 hodin týdně od listopadu 2023.
- Přistěhovala se Jana Novotná, souhlas se křtem její dcery Aleny. Odstěhovala se Markéta Doubnerová.
- Projednána podrobná podoba konfirmace 15.10. a předchozího rozhovoru konfirmandů (nejen) se staršovstvem 14.10.
- Bilance prázdninových akcí (sborová dovolená, tábor dětí).
- Rozhodnuto vrátit dotaci MČ Praha 6 na podporu koncertů Našich pěvců. Důvod: projekt koncipovaný jako celoroční s hlavním důrazem na adventní koncert byl nakonec schválen jen na období leden – srpen, to vyšlo najevo až při podpisu smlouvy koncem července. Možnost čerpání dotace pak byla minimální.
- V průběhu září bude v domě probíhat výměna plynových stoupaček. Bude však mít malý dopad na provoz sboru. Přípojka z kanceláře do kuchyně bude zrušena.
- Celocírkevní sbírka na EA vynesla 6 847,- Kč.
- V letních měsících probíhal prodej knih Zdeňka Susy.
- MČ Praha 6 neschválila umístění směrovek k našemu sboru.

Příští řádná porada staršovstva: 12.10. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Magdalence Trgalové či Janu Maškovi (ideálně emailem).

Mládežnický výjezd 20.8.-25.8.

Na sklonku prázdnin podnikla střešovicko-dejvická mládež puťák po Žďárských vrších. Ač mnoho jeho účastníků přijíždělo i odjíždělo v průběhu, držel se jejich počet okolo třinácti, což by nebylo špatné ani na leckterou seniorátní akci. Po cestě, jež jihoseverně protнула celé CHKO, jsme navštívili Zelenou Horu, údolí řeky Doubravy, Toulovcovy Maštale i mnoho bezejmenných, ale pohledných míst.

Snad největší obtíží celé akce bylo až příliš dobré počasí. Teploty se pohybovaly okolo třicítky a oblačnost okolo nuly. Díky deštivosti týdne předcházejícího to naštěstí neznamenalo, že by byly lesní studánky vyschlé (to nás potrápilo pouze jednou). Nosit však v tomto počasí těžký batoh bylo značně úmorné a tak jsme vzali zavděk hned dvěma chalupami, které se nacházely na trase a patřily rodinám některých z účastníků. V těchto útočištích jsme odložili většinu věcí a nalahko podnikli procházky v jejich okolí. Chalupy se zároveň osvědčily jako místo pro večerní biblické programy na téma epistol, jimž se při nocování v lese obvykle nedostačovalo světla.

Po návratu do Prahy jsme celou akci zakončili zmrzlinovou svačinou na Děvině a když z nebe spadlo několik kapek, také několikahodinovou návštěvou u Petříčků.

Celkově se výlet obešel bez zranění, konfliktů či jiných vážných problémů. Ba co víc, věříme, že díky němu přijalo mládež za svou

i několik lidí, kteří se na ní v průběhu školního roku objevovali spíše vzácně.

Účastníci (a autoři článku):

Adam Konecký, Adam Řežábek, Aluška Trgalová, Ciara Matthews, David Nadrchal, Ester Nadrchalová, Jáchym Vršecký, Lukáš Nadrchal, Marek Nadrchal, Markéta Petříčková, Marie Anna Gallusová, Šimon Härtel, Tonda Vršecký, Vilém Gallus

Tábor v Křížlicích 2023

(Tento text vznikl bez jediné úhony na zvířatech a práci jsme dělali zadarmo takže prosím pošlete finanční dary na adresu švagra bratrova kamaráda, jeho strýce a jeho schizofrenické čivavy.)

Je to velmi tradiční a oblíbená akce našeho sboru. Máme také velmi tradičního mloka žijícího před školou ve studni. Často s ním hrajeme na schovávanou. Je v tom třída.

Máme velmi mnoho účastníků. S nimi bohužel na schovávanou nehrajeme, protože jim to nejde tak dobře, jako mlokoví. Ale hrajeme s nimi jiné hry. K tomu nám slouží naše tradiční tři týmy. Týmy mají většinou každý rok jiný název (např. tento rok: bonbónové tlustokočky, našťvané brambory a techno team). My mládežníci (vedoucí) pomáháme s programem. Každý rok máme tradiční táborovou knihu (tento rok jí byla Správná pětka.) Oblíbenou hrou

vedoucích zůstává hra, při které oblékáme a svlékáme malé děti a počítáme jim oblečení. Mezi dětmi je oblíbená násilná hra buldočci, kterou mají rádi, protože se mohou legálně a naprosto bez zábran vrhat na vedoucí a jiné děti. Na závěr bychom chtěli ocenit práci nás jako vedoucích, naše hry jsou skvělé a inspirující. Také bychom doporučili své výchovné metody (na jejich detaily se nás můžete zeptat).

Aluška a spol. (pseudonym anonymních konfirmandů)

Počet účastníků:	18
Počet vedoucích:	11
Počet farářů:	2
Počet mloků:	Pravděpodobně jeden
Počet dní tábora:	6
Počet pokojů:	Hodně
Počet požitelných jídel:	Valná většina
Oběti:	Všichni jsme utržili nějakou újmu
Největší počet oblečení na malém dítěti:	37 (ponožky po párech)
Počet vlasů účastníků:	Dejte nám chvilku takže: jedna...dva...tři...

Království nebeské je jako síť, která....zahrne všechno možné...
(Matoušovo evangelium 13, 47)

**Srdečně vás zveme na naši konfirmaci, která se bude konat
při bohoslužbách děkováním za úrodu**

V neděli **15. října 2023 od 9:30** ve sboru ČCE Praha 6 Dejvice, ulice dr. Z. Wintra 15.

Zveme vás také na pokonfirmační pohoštění.

Šimon Geier, Vincenc Holub, Benedikt Kučera, David Kusák, Václav Molnár, Lucie Troupová a Ofélie Trgalová

Letošní konfirmandi

Jmenuji se Šimon Geier a je mi 13 let. Studuji v tercii na Gymnáziu Profesora Jana Patočky. Do našeho sboru chodím s rodiči i sestrou od malička a byl jsem zde i pokřtěn. Ve volném čase se nejraději věnuji baseballu a hraji také na klavír. Rád chodím do přírody např. s oddílem ochránců přírody, skládám Rubikovu kostku a čtu si dobrodružné příběhy i komiksy.

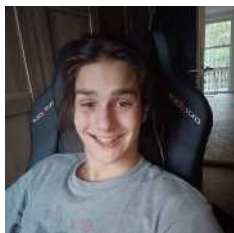
Jmenuji se Vincent Holub. Doma přežívám s rodiči a se třemi sestrami. Kromě toho mám 5 sester a 1 bratrance. Ve volném čase se věnuji jízdě na kajaku. To mi zabírá dost času v týdnu i o víkendech. Jsem členem oddílu Ligy lesní moudrosti. Na oddílových akcích trávím také hodně času a vždy 3 týdny v létě na táboře, kde spíme v teepee. K mým dalším koníčkům patří se dobře najíst.

Jmenuji se Benedikt Kučera. Je mi 13. Chodím na Gymnázium Nad Kavalírkou. Jsem skaut, věnuju se horolezení, hraju šachy a zajímám se o historii. Rád a hodně čtu.

Jmenuji se David Kusák a je mi 13 let, studuji na Rakouském gymnáziu. V den konfirmace mi bude 14 let. Rád dělám airsoft a také cvičím sebeobranu Krav Maga.

Jmenuji se Václav Molnár, chodím na Malostranské gymnázium a baví mě sporty.

Jmenuji se Ofélie Trgalová a je mi 13, chodím na gymnázium Jana Nerudy, hraji tenis a na kytaru. Ráda poslouchám hudbu, taky ráda něco tvořím a čtu. Nemám ráda houby a domácí práce.

Jmenuji se Lucie Troupová a je mi 12. Chodím na Hudební gymnázium, hraju na housle. Ráda čtu, miluji poslouchání hudby, chodím ráda po horách a ráda háčkuji. Nemám ráda ryby (nějaké) a školu.

Jak žijeme: Jelena a Jiří Hlavsovi

Na letošním pobytu seniorů v Bělči jsem se rozhodla, že „vyzpovídám“ Jíru a Jelku Hlavsových. Jíra je dvorní fotograf dejvického sboru a Jelka již několik let připravuje na náš seniorský týdenní pobyt v Bělči zajímavá odpolední čtení.

Jelena

Původ

Narodila jsem se v Praze, tatínek byl právník, pocházel z Kostelce nad Labem, kde se zasloužil o vznik sboru Českobratrské církve

evangelické, včetně jeho zázemí – kostela a fary. Pocházel z katolické rodiny a při studiu ve Francii přičichl k volnosti a protestantismu. Po návratu domů přestoupil k Českobratrské církvi evangelické.

Maminka pocházela z Plzně, později se přestěhovali do Písku, celý život měla spojen s Pískem. Na klasickém gymnáziu, kde studovala, byli všichni jako bratři a sestry. Hrála tam také divadlo. Písek byl kulturní město s hodně středními školami. Naučila se cizí jazyky a tlumočila. Tatínek jezdil do Písku za tetou, kde se s maminkou seznámil a ona se mu hned zalíbila. Později pracoval na Předsednictvu vlády na Klárově (dnešní Strakovce).

Dědeček byl v Sokolu a byl předseda župy Jihočeského kraje. Byl trnem v očích Němců, byl po obsazení Československa zatčen, za nelidských podmínek vyšetřován v Klatovech na gestapu. Odtud ho poslali do Osvětimi, kde v roce 1942 onemocněl a zemřel. Babička po válce, protože byla „pouze“ v domácnosti a starala se o rodinu, dostala důchod ve výši 100 Kčs. Byla vyhozena z domu v Písku, kde předtím bydlela a dostala náhradní bydlení – jednu místnost s předsíní s WC na chodbě. Byla skromná. My pět vnoučat jsme spali na zemi, ale byli jsme šťastni, že jsme u ní mohli trávit prázdniny.

Když se tatínek oženil, dostal byt v Eliášově ulici. Tam jsme si chodili hrát na Uralské, dnes Puškinovo náměstí.

Naučila jsem se brzo číst, ve školce jsem dětem četla pohádky. Také jsem kontrolovala, zda mají umyté ruce, uši a krk. Pyšnila jsem se, že mám zástěrku a funkci. Příští den už ji měla jiná holčička.

Škola a studium

Do školy jsem se moc těšila, ale protože jsem se narodila v říjnu, i přesto, že jsem už uměla číst, školní komise řekla: „Na shledanou soudružko maminko za rok“ (ministr školství Zdeněk Nejedlý razil heslo „jednotné školy“ tzn. zápis dětí školou povinných do 31.8). Tatínek se s tím nechtěl smířit, zavolal tetě, která byla autorkou první učebnice pro 1. třídu, slabikáře. Ona zavolala do školy, přišla do třídy, aby ukázala dětem, o čem se budou učit. Když jim ukázala své učebnice, pan ředitel a paní učitelka „sklapli“ a já jsem nastoupila do první třídy. Do školy jsem začala chodit na Krupkově náměstí, pak na gymnázium (SVVŠ) na dnešní Evropské třídě. Měli jsme bezvadné

učitele a anglický jazyk jsem se nejdříve učila v kurzech Osvětové besedy z ruských učebnic. Když jsem se hlásila na Filozofickou fakultu UK na anglistiku, zkoušky jsem zvládla, ale bylo mi řečeno, že nemám zkušenosti s prací našeho lidu, takže se mám rok věnovat „normální“ práci – k lopatě. Rodiče rozhodli sítě, kam bych mohla jít pracovat. Maminky kamarádka měla sestru, která pracovala v laboratoři průmyslu trvanlivého pečiva – výroba sušenek. Ty se prodávaly a k nám přišly jejich vzorky, které jsme zkoumali. Měli jsme také povinné 2 x měsíčně 12 hodin brigády v provozu, kde se sušenky vyráběly.

Po roce jsem šla znova na přijímačky na FF UK a v občanském průkazu jsem už měla napsáno, že jsem laboratorní pracovnice – dělnice a byla jsem přijata. Vystudovala jsem obor angličtina, španělština, vedlejší němčina.

Práce, děti, bydlení

Když jsem se vdala, neměli jsme s Jírou kde bydlet. Moje kamarádka měla malý byt na Engelsově nábřeží, byla na stipendijním ročním pobytu v Holandsku, tak jsme tam rok bydleli. Práci mi našel náhodou Jíra. V novinách – při škrábání brambor – četl, že ČSAV shání pracovníky. Na přijímacím pohovoru jsme byli čtyři, všichni kromě mně s dobrou praxí. Zkoušky trvaly celý den. Jazykové znalosti, práce s žáky ve třídě – oni mě vzali. Měla jsem tam výborné kolegy, byli to tzv. „závadní“ kolegové. Komunistů tam bylo

minimum. Ujali se mě, nabídli mi, co bych chtěla a měla dělat, vedli mne. Vydávali jsme publikace angličtiny pro vědecké pracovníky, angličtina pro studenty atd., lákali mne do svých týmů na přípravu nových učebnic. Dokonce i moje dcera se na gymnáziu učila z učebnice své maminky. Při prověrkách politické spolehlivosti po vstupu vojsk jsem měla výmluvu, že jsem se tehdy musela starat o dceru Madlenku.

Po roce života v bytě mé kamarádky jsme opět neměli kde bydlet. Manželova teta se dvěma vdanými dcerami a synem emigrovali do zahraničí a opustili vilu v Modřanech. Jíru úředně pověřili starostí o jejich vilu. Národní výbor v Modřanech byl v souznění s rodinou a sdělil nám, že tam můžeme bydlet a určili nám nájem, který budeme platit. Děti tam už začaly chodit do jesliček. Pak se ale objevil pán, který byl ministrem pro technický a investiční rozvoj investic a kterému finanční odbor Prahy 4 nabídl vilu k nastěhování. Řekli jsme, že se nevystěhujeme, že nás budou muset vystěhovat násilím. Nakonec jsme vše prohráli. Dostali jsme tzv. přístřeší bez dekretu, jednu místnost v Podolí, se záchodem a vodou na chodbě a bez plynu. Děti měly 2x ročně zápal plic. Šli jsme na národní výbor na sociální odbor s papíry, že děti jsou nemocné, abychom dostali lepší bydlení. Pracovnice nám dala 2 papíry s tím, že budeme dlouho čekat, že je o to velký zájem. Ty papíry byly totiž dvě přihlášky pro děti na umístění do dětského domova. Ty jsme samozřejmě nepoužili.

Oba jsme byli přihlášení už asi deset let v Univerzitním bytovém družstvu. V roce 1976 jsme konečně mohli zaplatit třípokojevý byt na sídlišti Jižní Město na Praze 4, kde bydlíme dodneška.

Protože v Praze 4 tehdy nebyl v dosahu žádný evangelický kostel, chodili jsme do Dejvic. Nebyl důvod chodit jinam s výjimkou, že to bylo daleko.

Děti rostly, začaly chodit od 6 let do různých kroužků, všude bylo daleko, museli jsme je vozit. Syn Petr chodil do šachového kroužku, a dokonce se stal v žácích přeborníkem Prahy. Když byl malý, stalo se mu, že jednou v zimě se na něj vrhli tři velcí kluci ze šachového kroužku, sundali mu teplé boty a bundu přehodili na branku. Péťa přišel domů jen v punčocháčích bez bot a bundy. Převlékla jsem ho

a šla jsem vybrat boty z kontejneru, kam je hodili a sundala jsem bundu z branky. Kluci, neznámí, už do šachového kroužku nikdy nepřišli.

Závěrem

Na Katedře jazyků AV ČR jsem pracovala 45 let a v manželství s Jírou jsme 55 let – brali jsme se v září 1968. Ve sboru v Dejvicích jsme cca od roku 1948. Křest, Broučci, Nedělní škola, Konfirmace, Dorost a Sdružení mládeže s Honzou Čapkem, ten nás oddával a křtil i naše děti Madlenku a Petra. Dejvický sbor je i dnes „naše srdcovka“. My jsme se vídávali s Jírou už na pískovišti, bydleli jsme totiž ve stejné ulici, jen jsme se tehdy neznali.

Jiří

Dětství

Rodný a křestní list mám v němčině, psal se rok 1944 a byla válka. Potraviny se daly koupit pouze na lístky, poštovní vozy byly taženy koňmi a lampáři chodili večer s dlouhými bidly rozsvěcovat plynové lampy.

Byl jsem druhý nejmladší ze čtyř sourozenců. Mám dojem, že si rodiče tenkrát přáli holčičku, ale nakonec jsme byli samí kluci. Tatínek byl právník, pocházel z Kroměříže, kde měl jeho otec obchod s plátnem a textilním zbožím. Po studiích v Praze nastoupil do pojišťovny Slávie. Maminka byla, jak se říkalo, v domácnosti. Můj dědeček z maminciny strany byl nadlesním u Thurn-Taxise a pamatuji si, že od něj za dobré služby dostal darem kulovnici s vykládanou pažbou. Kulovnici později vlastnil mamincin bratr, také lesník, a přišel o ni v roce 1968, když ho někdo udal, že vlastní flintu. Hodila se tehdejší papalášům. Lásku k lesu a přírodě jsem zdědil po dědečkovi a přál jsem si jako kluk být také myslivcem.

Když jsme se přestěhovali ze Zelené ulice v Praze 6 do většího bytu v Eliášově ulici, byla tam i malá komůrka pro služebnou, která tam s námi krátce bydlela. Každou neděli nás maminka svátečně oblečené vodila do kostela. Nejdříve probíhaly bohoslužby a po nich byla Nedělní škola v modlitebně ve Wuchterlově ulici. Nejmladší bratr Jan hrál od šesti let skvěle na klavír, veřejně vystupoval a brzy začal při bohoslužbách hrát na harmonium. Vzpomínám na naše učitele NŠ

manžele Tůmovy, Zdeňku Svobodovou, bratra Stejskala, Janu Jasnou a učil i můj nejstarší bratr Jaroslav. Konfirmován jsem byl v roce 1957 bratrem farářem Miloslavem Krejčím, kterého jsem si velmi vážil.

Mládí

Do ZŠ jsem chodil v Pelléově ulici až do 5. třídy, poté jsem pokračoval ve škole na dnešním Náměstí Svobody. V naší třídě bylo sedm evangelíků, z nichž nejbližší mi byla Jana Hřivnová (Slámová), Maruška Gebrtová (Uhlířová) a Saša Jelínková. Třídní učitel byl Zdeněk Janík, češtinář a básník. Ve škole se tehdy vyučovalo i náboženství, učila nás sestra Voralová. S rodiči jsme jezdili také do horského domova v Herlíkovicích, kde muži, tatínek s nejstarším synem, pracovali v lese a maminka se starala o nás a další děti. V roce 1956 jsem se dostal ke skautování společně s mým o 14 měsíců starším bratrem Pavlem, který mimo jiné krásně kreslil a jeho obrázky byly v naší ručně psané skautské kronice. Prožil jsem dobu, kdy je dětská duše nejcitlivější a nejvnímavější, ve skautské klubovně, na výpravách a na úžasných letních táborech, které byly 3-týdenní. Krásné byly i skautské vánoční besídky, kdy jsme se obdarovávali navzájem. Protože jsem nebyl v Pionýru a byl jsem z úřednické rodiny, měl jsem být potrestán odmítnutím dalšího studia. Dostal jsem se tedy do učení v Dopravním podniku hl. města Prahy, kde všichni chtěli na obor elektro. Byly to tři třídy a jedna třída byla obor strojní zámečnický a tam jsem byl přijat já. Elektrikáři šli po vyučení do vozoven na tramvaje a já šel do garáží v Podbabě na autobusy, což mě bavilo. Městskou dopravu jsem měl zadarmo, stačilo ukázat služební průkaz. Řidičák i na autobus, motorku a traktor mě

podnik zařídil udělat si v 17-ti letech. V práci jsem se hodně naučil od starších kolegů, ale chtěl jsem dále studovat a přihlásil jsem se na večerní školu pro pracující a po dvou letech jsem složil maturitu. Další rok jsem si zažádal o studium na ČVUT a po přijímacích zkouškách jsem čekal na výsledek. Po různých peripetích a odvolání jsem dostal dopis o přijetí na VŠ Strojní a textilní v Liberci. Skákal jsem radostí a byl šťastný i s rodiči, že se to konečně povedlo. I za Liberec jsem byl vděčný. Poznal jsem život na koleji, navázal nová kamarádství, účastnil se majálesů a poznal město, jeho kulturu a okolí. Za dva roky jsem přestoupil do Prahy do 3. ročníku na specializaci vytápění – klimatizace.

Profese, svatba, koníčky

Oboru jsem zůstal věrný dodnes. Začínal jsem jako projektant, pak jsem na vlastní žádost dělal servisního technika a pokračoval jako technik pro podporu prodeje, překládal manuály z němčiny do češtiny a školil servisní techniky. Pracuji na zkrácený úvazek dodnes a jsem prý nejstarší spolupracovník v historii firmy Weishaupt.

Byli jsme generace odchovaná Janem Čapkem, který v kazatelské stanici v Dejvicích začínal jako vikář a po osamostatnění sboru byl prvním farářem dejvického sboru ČCE. Na schůzky sdružení, dorostu a mládeže jsem se vždycky těšil a snažil se je nevynechat. Komenského síň, kde jsme se scházeli, byla plná k prasknutí. Ve sdružení jsem poznal i svoji ženu. Honza Čapek nás v září 1968 oddával v kostele U Martina ve zdi a svědkem nám byl celoživotní kamarád Marek Světlík. Po obřadu byla oslava na Petřínách ve vile na zahradě. Po skončení jsme se v noci museli dostat na Engelsovo nábřeží domů přes Vypich, kde stanovali ruští vojáci a měli hlad tak lezli po stromech a trhali třešně. My jsme ale byli hodně hluční a oni se asi báli a rachotili samopaly. Nakonec vše dobře dopadlo.

Koníčků mám povícero, nejdříve to byly poštovní známky, sport, zejména kanoistika a cykloturistika, klasická hudba, tradiční jazz, folk music, divadlo a od šedesátých let hlavně fotografování a filmování. Baví mě také doplňovat, rozšiřovat a sestavovat rodokmen. Dodnes praktikuji skauting a jsem činný v old-

skautském klubu Bílá střela v Plzni. Jsem rád za všechny bratry a sestry jak ve skautu, tak v církvi.

Jak jsem se setkal s důvěrou (vírou)

Na závěr uvedu alespoň tři případy důvěry, které mě v životě dost ovlivnily a posílily moji víru.

Na učňovské škole jsme měli na češtinu vynikajícího učitele (prof. Krafta), který nám mimo osnovu vštěpoval moudré rady do života, které si pamatuji dodnes. Ten mi do žákovské knížky napsal poznámku: Nejlepší hoch ve třídě. Moc mě tím zavázal, snažím se jím být.

Druhý případ. Po nečekaném úmrtí mého tatínka v roce 1966 a brzy po nástupu do zaměstnání u firmy Weishaupt mně jednou ráno řekl šéf, že pojedou na Moravu provést servis – opravu zařízení a že si mám vzít jeho auto, protože jiné auto k dispozici nebylo. Byl to krásný tmavozelený mercedes, o kterém snil každý mladý muž. Byl jsem tenkrát ohromen, jak mi důvěřoval a vůbec se neptal, jestli s ním umím jezdit. Šéfovi jsem pak říkal papá a on se ke mně jako otec choval.

Třetí případ. Při jednom cyklo – zájezdu s CK TRIP mě vedoucí při 1. etapě v Rakousku řekl, že budu jezdit jako poslední vzadu a budu sbírat odpadlíky. Byl jsem překvapen, protože jsem nebyl nejzdatnější cyklista a on mě vlastně neznal. Úkol jsem tenkrát splnil.

Život není jen náhoda a já věřím, že žijeme pod Boží ochranou. Pán Bůh nás má rád a já děkuji za prožitý život.

Děkuji za hezké povídání.

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Na vernisáži v Museu Kampa

„Každý může být umělcem“ – tak se jmenuje výstava a soutěž obrazů, které namalovali lidé s mentálním postižením. Již třetí ročník organizuje DOZP Sulická v Praze Krči. Vypravili jsme se na slavnostní zahájení a vyhlášení výsledků soutěže v Museu Kampa ve středu 20. září. Jeden z vystavených obrazů namalovala

Ladislava Mejšnarová a umístila se s ním na třetím místě v kategorii nad 30 let v rámci republiky. Obrázek se jí fakt povedl, je na něm společně se svou sestrou, jak si povídají. S Ladkou se občas můžete setkat při bohoslužbách, když ji z Domova v Sulické přiveze báječná doprava zvaná „Bezba“.

Přelstí se postavám se svou sestrou Radkou, máte radši kůčky a také ráda děláví si malují. Což znamená a máj sestrou je pro mě výzva a malování máj sestrou Radkou, protože se máj sestrou přemluví „Přemluví se sestrou Radkou“.

Kalendář na říjen 2023

Bohoslužby 9:30	1.10. VP	Zdeněk Susa
odkaz na on-line vysílání najdete zde:	8.10.	Lydie Mamulová
dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	15.10. Konfirmace, Díkčinění, VP, rodinná s kapelou	M. Trgalová a S. Jacobea
	22.10. Naši Pěvci	Saša Jacobea
	29.10.	Magdaléna Trgalová

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:
youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQL2tI8Ik - Fw

Konfirmandi (11+)	Zveme vás na bohoslužby s konfirmací 15.10. v 9:30
Děti (5 - 11)	od 13. října každý pátek 15:30-16:30
Mládež (13+)	každý čtvrtek v 18:30
Křesťan. služba	neděle 1.10. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 19.10. v 9:30
X-cátníci (cca 55+)	úterý 10.10. v 19:00 téma: Hřivny
Naši pěvci	každou středu 18:30-20:30, 24. 10 v 19:30 – koncert u Martina v zdi (Chřibská mše C. F. Pohla a němečtí autoři)
Zpívání Diakonie Stodůlky	od 13.10.
Obcování (cca 30-55)	pondělí 16.10. v 19:00 téma: Salvador
Biblická hodina (70+)	každé úterý 16:00-17:00
Klub poznávání (70+)	čtvrtek 12.10. 9:30-11:00, Vyprávění br. Matouše o jeho rodině a cestování
Staršovstvo	čtvrtek 12.10. v 19:00
Ostatní	Sjezd nejen evangelické mládeže v Časlavi 6.-8.10. Rozhovor konfirmandů se staršovstvem sobota 14.10. v 17:00 Seniorátní dny mládeže Libiš 20.-22.10. Seniorátní den 22.10. Kobylisy klub ŽAP úterý 31.10. od 14:30

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 22. 10. 2023.
Číslo vyjde 29. 10. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103